

INDVANDRERE Den albanske civilingeniør Lindita Kellezi stod i 2001 med muligheden for at flytte til både Australien, Japan og Canada. Men hun valgte et job hos GEO i Lyngby og et liv i Danmark.

HJEMME – »Da vi fik opholdstilladelsen, følte jeg mig for første gang helt hjemme i Danmark,« siger Lindita Kellezi.

Foto: TORBEN STROYER

Mit hjerte sagde Danmark

AF LINE RØNN

Da journalisten ringede, var Lindita Kellezi lidt betænkelig over at medvirke i denne interviewserie. Hun bryder sig nemlig ikke om den boks, der følger serien som fast grafik, og hun kan ikke lide overskriften "indvandrere".

»Boksen klassificeres som en gruppe - de fremmede. Men når jeg kommer til Albanien, er jeg også fremmed, fordi min hverdag er i Danmark. Jeg føler mig bare som Lindita,« siger hun.

Den 41-årige civilingeniør ved, hvad hun vil. Det er man ikke i tvivl om, når man ser listen over hendes videnskabelige publikationer og internationale projekter.

Eller når man hører hendes danske ordforråd, som hun har tilegnet sig uden sprogskeleundervisning.

For hun i 1994 fik mulighed for at skrive ph.d.-speciale på Danmarks Tekniske Universitet, havde Lindita Kellezi undervist som lektor på universitetet i Tirana i seks år. Og det er lidt af en tilfældighed, at hun i dag sidder på kontoret hos den geotekniske virksomhed GEO i Lyngby, hvor rummets vægge er dækket med bøger og tekniske tegninger og pyntet med billeder af den ni-årige datter Deina og sønnen Holti på 17 år.

Familien bor i Nærum, men Lindita Kellezi kunne lige så godt have haft Australiens bagende solskin væltende ind ad vinduet eller haft udsigt over Canadas store vidder. Hun vidste nemlig *ikke*, hvad hun ville, da hun i januar 2001 stod med en permanent opholdstilladelse og jobtilbud som lektor på et universitet i Australien, mulighed for opholdstilladelse og arbejdstilladelse i Canada, tilbud om en to-årig forskerstilling i Japan og et lille lejet hus i Nærum på Sjælland, hvor familien var faldet godt til.

Et lykkekraft

Det er ikke nogen hemmelighed, at Lindita Kellezi valgte Danmark. Men det skete kun, fordi hun i sidste øjeblik fik tilbud om et fast arbejde. Familien havde boet seks år i Danmark, mens hun havde taget en ph.d.-grad på DTU og gennemført forskellige projekter. Men hverken Lindita Kellezi eller hendes albanske mand var sikre på at få opholdstilladelse, den politiske situation i Albanien så ikke for godt ud, og da begge pludselig stod uden fast job, så de ingen andre muligheder end at rejse til et land, hvor der var opholdstilladelse at få. Billeterne til Australien var både købt og betalt, da danske GEO henvendte sig med en stilling som "consulting engineer for numerical geotechnical design". Efter et kort visit på universitetet i Australien var valget let:

»Jeg valgte ikke med fornuften, men

med følelserne. Mit hjerte sagde, at vi skulle blive i Danmark,« smiler Lindita Kellezi.

»Danmark er et vidunderligt land, hvor sikkerheden og roen er fantastisk,« siger civilingeniøren og tilføjer, at hun også godt kan lide den stærke samfundsmæssige rolle, som danske kvinder har i erhvervsliv og i politik. Meget anderledes end hvad hun f.eks. har oplevet på forskningsophold i Japan.

Ligestilling mellem kønnene kender hun hjemmefra, for det var en af de gode sider ved det kommunistiske styre i Albanien, fortæller hun. Måske derfor passer Lindita Kellezi så godt ind på en dansk arbejdsplads, selv om hun som de fleste andre udlændinge i begyndelsen syntes, at danskerne virkede kolde og reserverede:

»Men når man får mulighed for at kende danskerne, er de som alle andre med deres glæder og bekymringer. Jeg fandt hurtigt ud af, at hvis nogen på DTU ikke sagde "hej" til mig om morgenen, så var det måske fordi, de grublede over et eller andet, og ikke fordi det havde noget med mig at gøre,« siger hun.

Gravid i Japan

Kantinen hos GEO i Lyngby er stor og lys.

»Jeg håber, mange læser artiklen og får at vide, at vi gerne vil have flere som Lindita,« siger virksomhedens direktør Kim Sillemann hen over tallerkenen.

Lindita Kellezi bliver rød i kinderne. Der skal ellers meget til at slå hende ud af kurs. Selv da hun i 1994 boede et halvt år alene i Danmark som ph.d.-studerende, mens hendes mand og hendes mor passede sønnen i Tirana, klarede hun det fint.

Selv da hendes mand og søn endelig fik visum til Danmark, og hun kort efter fik mulighed for at videreudvikle ph.d.-projektet på et universitet i Japan, tog hun udfordringerne i stiv arm.

Indvandrere

De er indvandret fra alle Klodens hjørner. De går på arbejde, tjener penge og betaler skat i Danmark. Hvordan oplever de mødet med velfærdssamfundet?

I denne interviewserie fortæller arbejdsstyrkens nye medlemmer udefra om hverdagens glæder og kvaler på det danske arbejdsmarked.

Når man får mulighed for at kende danskerne, er de som alle andre med deres glæder og bekymringer. Jeg fandt hurtigt ud af, at hvis nogen på DTU ikke sagde "hej" til mig om morgenen, så var det måske fordi, de grublede over et eller andet, og ikke fordi det havde noget med mig at gøre.

Lindita Kellezi

Og selv om hun kort før afrejsen til Japan fik at vide, at hun var gravid med sin nu ni-årige datter, tog hun alene af sted på et tre-måneders forskningsophold. Støtten fra manden Fatos har været uvurderlig, forsikrer hun alvorligt, og

ægtefællernes gåpåmod og evne til at få svære situationer til at fungere har båret frugt. Familien Kellezi fik deres danske opholdstilladelse i slutningen af 2001 efter de obligatoriske syv år i landet.

»Da vi fik opholdstilladelsen, følte jeg mig for første gang helt hjemme i Danmark,« siger Lindita Kellezi, som sammen med manden straks købte en bil og seks måneder efter opholdstilladelsen erhvervede sig et rækkehus i Nærum.

Sønnen, som for en sikkerheds skyld havde gået i en international skole, så han kunne begå sig på engelsk i ethvert land, blev flyttet til en dansk kommuneskole. Derfor bliver der i dag også talt en blanding af dansk, engelsk og albansk i hjemmet på Haugesundvej.

Årlige familiebesøg

Et par gange om året rejser familien til Albanien, hvor Lindita Kellezis far bor sammen med sin bror og hans familie, men rejserne giver også Lindita Kellezi lejlighed til at få kontakt med albanske ingeniørfirmaer og gæsteforelæse på universitetet i Tirana.

»Jeg vil gerne give noget tilbage, for det er der, jeg har meget af min viden fra,« siger ingeniøren, som på arbejdet kan sidde opslugt foran computeren i flere timer uden at opdage, at tiden går.

Faktisk ville hun som helt ung hellere have været læge, men da hun bestod sin studentereksamen i det dengang kommunistiske Albanien, var det regeringen og ikke den studerende selv, der valgte studieretningen. Og regeringen syntes, at Lindita Kellezi skulle være ingeniør.

»Det var svært i begyndelsen, men min far er også ingeniør, så jeg blev hurtigt vant til det,« siger Lindita Kellezi.

Hendes mand Fatos er uddannet biokemiker og mekaniker og arbejder i dag hos personvognsforhandleren Bilia. Sønnen Holti er netop blevet

lidt mere med hinanden på arbejdspladser i Albanien.«

Hvem holder du med, når Danmark og Albanien spiller fodbold?

»Begge hold. Jeg føler mig så glad, når tingene går fint her i Danmark, når der bliver bygget en ny vej eller plantet et nyt træ.

Men når jeg får chancen, gør jeg også mit bedste for Albanien. Hvis de har brug for min viden, holder jeg foredrag eller skriver artikler med albanske kolleger.«

Blå bog

- Lindita Kellezi.
- 41 år.
- Født i Tirana, Albanien.
- Bor i Nærum.
- Uddannet civil- og strukturingeniør fra Universitetet i Tirana 1988.
- Kom til Danmark første gang i 1993.
- Blev ph.d. fra DTU i 1999.
- Gift med Fatos, som også er albaner, sammen har de sønnen Holti på 17 år og datteren Deina på ni år.
- Lindita Kellezi arbejder seks år som lektor på universitetet i Tirana, tog derefter ph.d. i Danmark, blev forskningsprojektleder på et kombineret forskningsprojekt i Danmark og Japan og er nu senior projektleder på GEO i Lyngby. Her er hun specialist i avanceret modellering af geomekanik og arbejder med f.eks. jackede olieboreris, vindmøller, bygningsskruer, jernbanevibrationer og jordskælv.

Fakta

- GEO blev etableret under navnet Geotekniksk Institut i 1943 og er en privat fondsejet virksomhed med kontorer i Lyngby, Århus og Aalborg.
- GEO har godt 160 medarbejdere, som tilbyder landets mest omfattende ekspertise vedrørende jord, vand og miljø.
- I 2005 havde GEO en omsætning på 113 mio. kr.
- www.geotekniksk.dk

student fra Nærum Gymnasium og vil være biokemiker som sin far.

Når man ser bort fra navnene på postkassen, minder familien Kellezi om en helt almindelig dansk familie. Og når man spørger Lindita Kellezi om, hvorfor hun alligevel valgte at medvirke i denne interviewrække, er svaret også typisk dansk:

»Efter så mange år synes jeg, at jeg har en historie at fortælle, og folk må gerne få at vide, at der findes nogen som mig. Min far bliver nok stolt af mig, min mor også, hvis hun havde levet, og så er det altid godt, hvis firmaet kan få lidt omtale i medierne. Der er jo mangel på ingeniører, og vi vil gerne lokke flere unge ind i faget.«